

Partea întâi

Datoria vamală

24

I. Antrepozitul vamal

1. Expirarea duratei autorizației de antrepozit vamal în cazul operatorilor duty-free

Printr-un proces verbal reprezentanții cu atribuții de control din cadrul serviciului de supraveghere vamală și lupta împotriva fraudelor vamale au reținut ca obiect al controlului efectuat la societatea comercială „X” verificarea aspectelor semnalate într-o decizie a Ministerului Finanțelor Publice prin care s-a desființat un act de control anterior și au constatat următoarele:

În baza autorizațiilor eliberate de Ministerul Finanțelor, societatea avea dreptul să comercializeze mărfuri cu plata în valută, în regim de duty-free conform Hotărârii Guvernului nr.359/1998, a Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.208/1999, a Ordinului ministrului finanțelor nr.54/2000 și a Ordinului ministrului finanțelor nr.179/2000. În același timp, potrivit obligațiilor ce-i reveneau, societatea a obținut autorizația de antrepozit vamal cu valabilitate de un an, în baza autorizației de duty-free și a cererii de antrepozitare și a depus la biroul vamal patru declarații vamale de antrepozit pentru o valoare totală a mărfurilor de 39.097, 89 \$ cu termen de încheiere a regimului de antrepozit la 31.12.1999. Pentru lichidarea declarațiilor vamale de antrepozitare societatea a depus declarații vamale de import. Valoarea totală a acestor declarații vamale de import au lichidat doar 26.016,41 USD. La data de 31.12.1999 au rămas în stoc mărfuri a căror contravaloare se cuantifica în suma de 13,081,48 USD din declarațiile vamale de antrepozit din care până la 30.04.2001 s-au mai vândut mărfuri în valoare de 9.382,03 dolari SUA. S-a stabilit ca, potrivit art.170 din Hotărârea Guvernului nr. 626/1997, pentru restul mărfurilor în valoare de 13.081,48 USD ce faceau parte din declarațiile vamale de antrepozit al căror termen a expirat la 31.12.1999, societatea avea obligația să solicite acordarea unui nou regim vamal sau prelungirea termenului de antrepozitare.

Întrucât, în baza art.173 alin.4 din Hotărârea Guvernului nr.626/1997, începând cu data 01.01.2000 nu mai erau îndeplinite condițiile stabilite prin regimul vamal sub care au fost plasate mărfurile în speță, în sensul că societatea a lichidat doar parțial antrepozitele, biroul vamal avea obligația să încheie din oficiu regimul vamal de antrepozit și să încaseze taxele vamale și drepturile de import, pe baza unui act constatator. Ca urmare a încălcării prevederilor art.170 din Hotărârea Guvernului nr. 626/1997 și în temeiul art. 144 alin. 1 lit. b) din Codul vamal al României s-a stabilit în sarcina societății o obligație de plată (drepturi vamale și majorări de

întârziere), începând cu momentul nașterii datoriei vamale, respectiv cu data de 01.01.2000.

Potrivit art.155 alin.2 din Hotărârea Guvernului nr.626/1997 privind Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României, pentru calcularea datoriei vamale au fost luate în considerare elementele de taxare în vigoare la data înregistrării declarației vamale pentru acordarea regimului vamal suspensiv, respectiv declarația vamală de antrepozit iar majorările de întârziere s-au calculat în baza Ordonanței Guvernului nr.11/1996, a Hotărârii Guvernului nr.354/1999 și a Hotărârii Guvernului nr.564/2000.

În contestația depusă la Ministerul Finanțelor Publice, societatea comercială „X” a solicitat desființarea procesului verbal de control ca fiind nelegal precum și exonerarea de la plata sumelor reținute cu titlu de datorie vamală întrucât a considerat că nu se află în prezența unei datorii vamale, astfel cum aceasta este reglementată de dispozițiile art.144 alin.1 lit.b din Codul vamal. Contestatoarea a arătat că în baza autorizației eliberată de Ministerul Finanțelor Publice, are dreptul să comercializeze mărfuri cu plata în valută, în regim de duty free. În baza acestei autorizații și a cererii de antrepozitare, societatea a obținut autorizația de antrepozit vamal cu termen de valabilitate până la data de 31.12.1999 pentru țigări, băuturi alcoolice și parfumuri. În cursul anului 1999, societatea a depus la biroul vamal declarații vamale de antrepozitare în valoare totală de 39.097,89 USD, pe care le-a lichidat parțial până la data de 31.12.1999 prin depunerea de declarații vamale de import pentru mărfuri în valoare de 26.016,41USD. Deoarece societatea nu a solicitat pentru diferența de marfă un nou regim vamal sau prelungirea termenului de antrepozitare, organul de control a reținut că la data de 01.01.2000 ar fi luat naștere în sarcina societății o datorie vamală conform art.144 alin.1 lit.b) din Codul vamal al României.

Având în vedere actele și documentele dosarului, susținerile societății contestatoare, constatările organului de control vamal, în raport cu prevederile actelor normative invocate, **Ministerul Finanțelor Publice a fost investit să se pronunte dacă pentru marfurile aflate în regim vamal de antrepozitare pentru care autorizația de antrepozit a expirat, societatea datora drepturile vamale stabilite în sarcina sa în condițiile în care avea obligația de a solicita prelungirea autorizației de antrepozit vamal.**

În fapt, la data de 31.12.1999 societatea nu a solicitat o nouă declarație de antrepozit pentru diferența de 13.081,48 dolari SUA reprezentând valoarea stocului din antrepozit, nici prelungirea autorizației de antrepozit anterioare și nici schimbarea regimului vamal.

În vederea soluționării contestației formulate, direcția generală de soluționare a contestațiilor a solicitat și punctul de vedere al Direcției generale juridice și Direcției generale de politică și legislație fiscală din cadrul Ministerului Finanțelor Publice.

Direcția generală de politică și legislație fiscală a făcut următoarele precizări cu privire la contestația formulată:

“Regimul de duty-free reglementat prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 208/1999 precum și prin Normele de organizare, funcționare și control vamal al activității de comercializare a mărfurilor în regim de duty-free aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor nr.54/2000, așa cum a fost modificat și completat prin Ordinul ministrului finanțelor nr.179/2000 și Ordinul ministrului finanțelor publice nr.491/2001, reprezintă o modalitate de comercializare a unor mărfuri provenite din străinătate, din zone libere, din antrepozite sau din țară.

Potrivit art.152(2) din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.626/1997, pot fi amplasate în regimurile vamale suspensive, în cazul de față regimul de antrepozit vamal, mărfuri, indiferent de felul, cantitatea, originea, proveniența sau destinația acestora.

Conform art.170 (1) și (2) din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României, autoritatea vamală stabilește termenul în cadrul căruia antrepozitarul este obligat să solicite

acordarea unui regim vamal.

Înainte de expirarea termenului de antrepozitare vamală dacă marfurile nu au primit o altă destinație vamală, autoritatea vamală, din oficiu, încheie regimul vamal de antrepozit și încasează taxele vamale și celelalte drepturi de import, pe baza unui act constatator (art.173, alin.4 din Regulament).

Având în vedere cele de mai sus considerăm că societății respective i se aplică reglementările legale privind regimurile vamale suspensive, în cazul de față regimul vamal de antrepozitare.”

Direcția generală juridică a comunicat următoarele cu privire la contestația formulată de:

“Ținând seama de prevederile normelor de organizare, funcționare și control vamal al activității de comercializare a mărfurilor în regim de duty-free, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 54/2000, regimul de duty-free presupune vânzarea cu amănuntul, în valută, prin magazine autorizate, a mărfurilor provenite din import și/sau din producția internă către persoanele prevăzute în actul normativ mai sus menționat.

Potrivit pct. 7 din Anexa nr. 1 la Ordinul ministrului finanțelor nr.54/2000, așa cum a fost modificat prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr.491/2001, aprovizionarea magazinelor duty-free se poate face cu mărfuri care provin direct din străinătate, din zonele libere sau din țară, atunci când se află în regim vamal de antrepozitare.

Prin urmare, considerăm că regimul de duty-free nu reprezintă un regim vamal suspensiv în conformitate cu prevederile art.152 din Anexa 1 la Hotărârea Guvernului nr.626/1997 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României, ci o modalitate de comercializare a unor mărfuri provenite din străinătate, din zonele libere sau din țară, care se află în regim vamal de antrepozitare.

Având în vedere cele de mai sus considerăm că societății comerciale în cauză i se aplică prevederile legale referitoare la regimul vamal suspensiv numai în măsura în care a solicitat și i-a fost acordată de către autoritatea vamală și autorizația prin care se fixează condițiile de derulare a regimului vamal suspensiv, în condițiile art. 153 din Anexa 1 la Hotărârea Guvernului nr.626/1997 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României.”

În considerarea punctelor de vedere comunicate de cele două direcții de specialitate prezentate mai sus, s-a impus concluzia că a fost neîntemeiată susținerea contestatarii conform căreia ar beneficia de un regim vamal derogatoriu și astfel, ar fi scutită de plata taxelor vamale aferente valorii mărfurilor aflate în stoc la 31.12.1999, numai în baza autorizației duty-free, datoria vamală luând naștere ca urmare a expirării termenului de valabilitate a autorizației de antrepozitare a mărfurilor.

Având în vedere că începând cu data de 01.01.2000 nu mai erau îndeplinite condițiile stabilite prin regimul vamal suspensiv de antrepozitare sub care au fost plasate mărfurile, data fiind lipsa autorizației de antrepozitare care să-i confere societății dreptul de gestionare a antrepozitului sau de utilizare a regimului, societatea neschimbând regimul vamal al stocului existent la aceasta dată, motivațiile contestatoarei au fost considerate neîntemeiate și au fost respinse ca atare.

Pentru considerentele arătate și în temeiul art.144 (1) lit.b) din Codul vamal al României, art.170, art. 173 alin. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 626 /1997 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României coroborate cu art. 7 și art. 9 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, **s-a emis decizia de respingere a contestației.**

La Curtea Supremă de Justiție s-au luat în examinare recursurile declarate de Direcția Generală a Vămirilor - și Ministerul Finanțelor Publice împotriva sentinței civile a Curții de Apel „X” - Secția de contencios administrativ care anulasă decizia Direcției de soluționare a contestațiilor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice. Redăm mai jos în rezumat considerentele instanței supreme.

Societatea comercială “X” în contradictoriu cu Ministerul Finanțelor Publice (Direcția Generală a Vămirilor), a solicitat anularea deciziei de soluționare a contestației emisă de pârât, desființarea procesului-verbal de control întocmit de serviciul de supraveghere vamală și exonerarea de plată a datoriei vamale și a majorărilor de întârziere.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că în baza autorizației emisă de organele în drept a deschis un magazin în regim duty-free. Deoarece aprovizionarea magazinului se făcea exclusiv din antrepozitul vamal al societății, a obținut autorizația de antrepozit vamal valabilă până la 31 decembrie 1999. În urma controlului efectuat la solicitarea sa, pentru lichidarea declarațiilor de antrepozitare aferente activității desfășurate de magazinul duty-free, inspectorii vamali au încheiat un proces-verbal de control prin care s-a apreciat că nu mai erau îndeplinite condițiile unui regim vamal de antrepozit. În urma contestației, Ministerul Finanțelor Publice a desființat actul atacat și a dispus într-o primă fază reanalizarea situației de fapt în raport de considerentele cuprinse în decizie.

S-a arătat că, în esență, problema dedusă judecării a fost dacă pentru mărfurile comercializate în regim duty-free și depozitate în regim vamal de antrepozitare dar pentru care autorizația de antrepozit a expirat se datorează sau nu taxe vamale.

S-a subliniat că domeniul specific al regimului de duty-free, este reglementat de Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 208/1999 fiind derogatoriu de la dreptul comun, respectiv Codul vamal al României. Regimul de antrepozitare reprezintă doar una din modalitățile practice de aprovizionare a magazinelor duty-free conform pct. 7 din Ordinul nr. 54/2000.

Prin prima decizie a Ministerului Finanțelor Publice s-a dispus reanalizarea situației de fapt cu privire la dreptul de proprietate asupra mărfurilor în momentul acordării autorizației de antrepozit și natura operațiunilor comerciale făcute cu mărfurile, respectiv cu stocul de 13.081,48 USD. Procesul-verbal de control a reținut că mărfurile aflate în stoc erau proprietatea societății și că au fost comercializate în regim de duty-free, la 19.10.2001, rămânând în stoc mărfuri în valoarea de 3699,47 USD.

Curtea de Apel „X” - Secția contencios administrativ, prin sentință a admis acțiunea, a anulat decizia contestată și procesul-verbal de control și a exonerat societatea de plata obligațiilor stabilite în sarcina sa, reținând că în speță se aplică dispozițiile speciale ale Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.208/1999, care sunt derogatorii de la dreptul comun - Codul vamal al României. Considerând hotărârea netemeinică și nelegală - pârâtele au declarat recurs, în baza art.304 pct.9 din Codul de procedură civilă, au solicitat admiterea lui, casarea sentinței și pe fond respingerea acțiunii, actele contestate fiind temeinice și legale. Direcția Generală a Vămirilor a susținut că sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 141/1997 privind Codul vamal al României care stabilesc și definesc regimurile vamale, în speță găsimu-și aplicabilitatea și Ordinul nr. 491/6 iulie 2001 privind Normele de organizare, funcționare și control vamal al activității de comercializare a mărfurilor în regim duty-free. Ministerul Finanțelor Publice a mai susținut că reclamanta pentru a beneficia de regimul vamal suspensiv trebuia să îndeplinească condiția existenței unei autorizații prin care se stabileau modalitățile de derulare a regimului vamal suspensiv așa cum prevede art. 153 din Anexa 1 la Hotărârea Guvernului nr. 626/1997 (Regulamentul de aprobare a Codului Vamal).

În speță, reclamanta a făcut dovada existenței unei autorizații de antrepozitare care a

expirat la 31.12.1999 și pentru care nu s-a cerut prelungirea lui.

Recursurile au fost considerate ca nefondate din următoarele considerente:

Hotărârea Guvernului nr.626/1997 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului Vamal al României nu era operabilă în speță, așa cum au susținut recurentele, ci erau aplicabile dispozițiile Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 208/1999 privind regimul vamal al mărfurilor comercializate în regim de duty-free și Ordinul Ministerului Finanțelor nr. 54/2000, pentru că instituiau un regim vamal distinct de dreptul comun, respectiv cel al comercializării mărfurilor fără plata taxelor vamale aferente.

Documentul care conferea dreptul de comercializare a unor mărfuri fără plata taxelor vamale era autorizația de duty-free, act emis de Ministerul Finanțelor. În consecință, scutirea de taxe vamale se face în baza dispozițiilor legale în materie duty-free și a autorizației duty-free și nu în baza prevederilor aplicabile unui regim vamal suspensiv acordat de autoritățile vamale locale, respectiv antrepozitul vamal conform art. 152 alin.4 din Hotărârea Guvernului nr.626/1997, în prezent abrogat prin Hotărârea Guvernului nr.1114/2001. Între regimul suspensiv de antrepozitare vamală instituit prin art.152(b) din Regulamentul vamal și mărfurile comercializate în regim duty-free, evidențiate într-un antrepozit vamal în scopul asigurării controlului vamal există mari diferențe. Regimul suspensiv de antrepozitare se acordă pentru a amâna pentru o perioadă determinată plata taxelor vamale datorate. Art. 152(4) din Regulamentul de aplicare a Codului vamal prevede că mărfurile pot fi plasate în regim vamal de antrepozit *“cu condiția ca acestea să rămână pe toată durata regimului în proprietatea persoanelor din străinătate”*. Chiar Ministerul Finanțelor interpretând aceste dispoziții, într-un act administrativ jurisdicțional anterior (decizia prin care se desființa primul act de control-n.a.) a arătat că din interpretarea textului mai sus invocat *“reiese că o condiție obligatorie pentru ca mărfurilor să li se aplice acest tip de regim vamal este aceea ca dreptul de proprietate asupra mărfurilor nu se transmite importatorului, ele aparținând, pe toată durata de aplicare a regimului vamal suspensiv, persoanei din străinătate”*. Or, în cazul mărfurilor importate în vederea comercializării în regim duty-free, dreptul de proprietate se transmite asupra cumpărătorului - comerciant, astfel încât aceste mărfuri nu intră sub incidența regimului vamal suspensiv. În speță, mărfurile plasate în antrepozit au aparținut reclamantei, societate care le-a comercializat în regim de duty-free către persoanele fizice care părăsesc teritoriul României. În aceste condiții, evidențierea acestora într-un antrepozit se face numai în scopul exercitării supravegherii vamale și nu poate conduce la nașterea datoriei vamale, deoarece regimul vamal suspensiv prevăzut de art.152(b) din Regulamentul Vamal putea fi acordat numai cu respectarea condiției de mai sus - art.152(4) - condiție care nu ar putea fi îndeplinită la vânzarea în regim duty-free. Pct.7 din Ordinul nr. 54/2000, astfel cum a fost modificat prin Ordinul Ministerului Finanțelor Publice nr. 491/2001, la alin. 4 dispune că *“pe timpul antrepozitării mărfurile sunt scutite de la garantarea datoriei vamale”*, reprezentând un nou argument în favoarea regimului derogator al comercializării mărfurilor în sistem duty-free. Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României, care nu este aplicabil în speță, în art.154 prevede că: *“o dată cu declarația vamală pentru mărfurile supuse unui regim vamal suspensiv (antrepozitul vamal), titularul operațiunii depune la biroul vamal o garanție care să asigure plata taxelor vamale și a altor drepturi, dacă acestea se datorează”*.

În consecință, reținerea instanței a fost că sediul materiei îl constituie Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.208/1999 privind regimul vamal al mărfurilor comercializate în regim duty-free. Neexistând motive de casare, de ordine publică, care ar putea fi invocate din oficiu, conform art. 306, alin. 2 Cod procedură civilă, recursul a fost respins ca nefondat în baza art. 312 Cod procedură civilă.

Comentariu

Considerentele reținute atât de Curtea de Apel cât și de Instanța Supremă prin care s-a anulat datoria vamală stabilită în sarcina societății „X” s-au bazat în principal pe faptul că sediul materiei pentru cauza dedusă judecării era Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.208/1999 privind regimul vamal al mărfurilor comercializate în regim duty-free și, prin urmare, dispozițiile acesteia se aplicau cu precădere, fiind derogatorii de la prevederile de drept comun, respectiv Codul vamal al României, în virtutea principiului de drept potrivit căreia norma specială derogă de la norma generală (*specialia generalibus derogant*).

2. Încheierea din oficiu a regimului de antrepozit vamal

Printr-un act constatator întocmit de un birou vamal au fost calculate drepturile vamale datorate de societatea „X”, aferente unei cantități de minereu de fier, pentru nerespectarea termenului din declarația vamală de antrepozitare, respectiv data de 31.12.2002, operațiunea fiind încheiată din oficiu conform prevederilor art. 95 alin 2, art. 144 alin 1 lit b din Legea nr. 141/1997, art. 155 alin. 2 din Regulamentul de aplicare a Codului vamal aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1114/2001. În sarcina contestatoarei a fost stabilită de plată o datorie vamală. Prin anexa la actul constatator organul vamal a precizat următoarele:

Societatea a fost titulara operațiunii de antrepozitare în baza declarației vamale depuse, având ca termen de încheiere a operațiunii data de 31.12.2002, pentru o cantitate de minereu de fier. Pentru obținerea regimului vamal solicitat prin declarația vamală societatea a prezentat biroului vamal autorizația de antrepozit și aprobarea de scutire de la garantare a datoriei vamale, ambele valabile până la data de 31.12.2002. Organul de control a constatat că societatea, în dubla sa calitate, atât de titular de antrepozit cât și de antrepozitar și-a îndeplinit obligația de prelungire în termen a valabilității autorizației de antrepozit vamal, însă în calitatea sa de antrepozitar, titular al regimului vamal de antrepozitare nu a depus până la 31.12.2002 declarații vamale pentru o nouă destinație vamală conform art. 173 alin 3 din Regulamentul vamal aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1114/2001 și nu și-a manifestat explicit intenția, așa cum avea dreptul conform art 170 alin 2 din Hotărârea Guvernului nr. 1114/2001. În consecință, în conformitate cu prevederile art. 144 alin 1 lit b din Codul vamal ar fi luat naștere datoria vamală.

În motivarea contestației sale societatea a arătat ca încheierea din oficiu, de către biroul vamal, a operațiunii de antrepozitare ca urmare a depășirii termenului de valabilitate al declarației vamale de antrepozitare a avut la bază faptul că organul vamal a considerat că termenul de încheiere a regimului vamal de antrepozit era termenul înscris în declarația vamală de antrepozitare, diminuând astfel importanța autorizației de antrepozit vamal și a aprobării de scutire de la garantare a datoriei vamale.

Societatea a susținut că potrivit art. 153 alin 1 din Regulamentul vamal, regimul vamal suspensiv se acorda de autoritatea vamală prin emiterea unei autorizații prin care se fixau condițiile de derulare a regimului iar conform art. 92 din Codul vamal prin aprobarea emisă se fixează termenul pentru încheierea regimului vamal suspensiv, termen ce poate fi prelungit la cererea expresă și justificată a titularului operațiunii.

De asemenea, societatea a mai susținut ca potrivit art. 31 din Decizia Direcției Generale a Vămilelor nr. 270/1999 termenul în care mărfurile se află în regim de antrepozitare este termenul

prevăzut în autorizația de antrepozitare, respectiv 31.03.2004 și nu cel prevăzut în declarația vamală de antrepozitare. Totodată, declarația vamală de antrepozitare este unul din documentele utilizate în derularea operațiunii de antrepozitare prin care antrepozitarul declară pe propria răspundere cantitatea de marfă ce va fi antrepozitată, valoarea ei în vamă și regimul vamal acordat pentru marfa respectivă prin autorizația de antrepozitare vamal, iar conform art. 50 alin 1 din Regulamentul vamal aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1114/2001 declarația vamală pentru plasarea mărfurilor sub un regim vamal suspensiv se depune împreună cu documentele prevăzute la art. 45 precum și cu autorizația emisă de autoritatea vamală pentru plasarea mărfurilor sub regimul în cauză. Societatea a mai precizat ca aprobarea de scutire de la garantare a datoriei vamale nu a putut fi prezentată organelor vamale până la data de 31.12.2003 întrucât a fost primită de la organul emitent, respectiv direcția Generală a Vămilelor în cursul lunii ianuarie 2003, însă ea a produs efecte de la data eliberării, deci în mod obiectiv nu avea cum să prelungească valabilitatea declarației vamale de antrepozitare în cauza în lipsa aprobării de scutire de la garantare a datoriei vamale. Astfel, în opinia contestatoarei, încheierea din oficiu de către autoritatea vamală a regimului vamal de antrepozitare contravine și prevederilor art. 7 din Ordinul Ministrului Finanțelor Publice nr. 977/2000.

Referitor la afirmația organului de control ca antrepozitarul nu și-ar fi manifestat explicit intenția de prelungire a termenului din declarația vamală, societatea a arătat ca prin adresa înregistrată la biroul vamal în data de 23.01.2003 a solicitat extinderea valabilității declarației vamale de antrepozitare anexând în copie și aprobarea de scutire de la garantare a datoriei vamale din data de 19.12.2002, astfel că prin aceasta biroul vamal a luat la cunoștință de intenția antrepozitarului de prelungire a termenului regimului vamal suspensiv. În consecință, societatea a solicitat anularea actului constatator, în opinia contestatoarei, operațiunea efectuată de biroul vamal Constanța de încheiere din oficiu încălcând legile comerțului internațional și dreptul de proprietate asupra minereului al furnizorului extern.

Cauza supusă soluționării a fost dacă pe baza constatărilor organelor de control privind nesolicitarea de către societatea contestatoare a prelungirii termenului înscris în declarația vamală de antrepozitare se putea menține măsura încheierii din oficiu a operațiunii de antrepozitare, în condițiile în care prin cererile depuse pentru emiterea de către organele vamale a autorizației de antrepozitare vamal și a aprobării de scutire de la garantarea datoriei vamale, societatea și-a manifestat în mod explicit intenția de prelungire a regimului vamal de antrepozitare.

În fapt, societatea a depus la biroul vamal cerere de autorizare pentru funcționarea unui antrepozitare vamal sau pentru utilizarea regimului de antrepozitare, eliberându-se autorizația de antrepozitare vamal cu termen 31.03.2004 și care prelungea valabilitatea autorizației ce expira la 31.12.2003. De asemenea, în baza cererii de scutire de la garantarea datoriei vamale, formulată de societate și a autorizației de antrepozitare vamal, direcția Generală a Vămilelor a eliberat aprobarea de scutire de la garantare a datoriei vamale din 19.12.2002, pentru operațiunea de plasare în regim vamal de antrepozitare a minereului de fier ce făcea obiectul contractului de antrepozitare din data de 01.04.2002 încheiat între societatea „X” și furnizorul extern, aprobare ce avea ca termen de valabilitate data de 20.12.2003. Aprobarea de scutire de la garantare a datoriei vamale a fost dată înainte de expirarea termenului înscris în declarația vamală de antrepozitare care a fost încheiat.

În drept, art. 101 alin. 1 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României definește antrepozitul astfel:

“Prin antrepozitare vamal se înțelege locul aprobat de autoritatea vamală, aflat sub controlul acesteia, în care mărfurile pot fi depozitate. În aprobarea dată de autoritatea vamală se stabilește și termenul în cadrul căruia titularul de antrepozitare este obligat să solicite acordarea

unui nou regim vamal.”

În raport de definiția dată de Codul vamal român antrepozitului vamal, titularul antrepozitului se poate prevala de termenul precizat de autoritatea vamală în autorizația de antrepozit, termen în care titularul antrepozitului are obligația să solicite un nou regim vamal.

Art.170 din Legea nr. 141/1997 privind Codul Vamal al României prevede:

“(1) Autoritatea vamală stabilește termenul în cadrul căruia antrepozitarul este obligat să solicite acordarea unui nou regim vamal.

(2) Înainte de expirarea termenului acesta poate fi prelungit la cererea justificată a antrepozitarului.”

Astfel, s-a reținut ca prin cererea de autorizare pentru funcționarea unui antrepozit vamal sau pentru utilizarea regimului de antrepozitare și prin cererea de scutire de la garantarea datoriei vamale, societatea și-a exprimat intenția de prelungire a regimului de antrepozitare acordat prin declarația vamală.

Referitor la afirmația organului de control potrivit căreia societatea și-ar fi îndeplinit doar obligațiile ce decurgeau din calitatea sa de titular de antrepozit, neîndeplinindu-și însă obligațiile prevăzute la art. 170 alin 2 și art. 173 alin 3 din Regulamentul vamal aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1114/2001, s-a reținut că prin depunerea cererii de autorizare pentru funcționarea unui antrepozit vamal sau pentru utilizarea regimului de antrepozitare din data de 13.12.2002, societatea și-a îndeplinit și obligațiile ce decurgeau din calitatea sa de antrepozitar așa cum a rezultat din pct. 14 din Decizia nr. 270/1999 pentru aprobarea Normelor tehnice privind antrepozitul vamal care prevede că *“cererea de autorizare pentru funcționarea unui antrepozit vamal sau pentru utilizarea regimului de antrepozit, completată conform modelului prezentat în anexa nr. 7 la Regulamentul vamal, se adresează șefului biroului vamal în a cărui rază teritorială de competență se află clădirea, amplasamentul sau spațiul de depozitare în spetă și se întocmește de către:*

b) titularul operațiunii în cazul antrepozitului public de tip B.”

De asemenea pct. 31 din Decizia nr.270/1999 pentru aprobarea Normelor tehnice privind antrepozitul vamal prevede:

“Termenul în care mărfurile se află în regim vamal de antrepozit sau în care sunt depozitate într-un antrepozit vamal nu este limitat prin lege...”

Dacă în autorizația de antrepozit vamal a fost menționat un termen maxim acordat și se solicită motivat prelungirea acestuia, utilizatorul antrepozitului vamal este obligat să prezinte un nou formular de autorizație. Aceasta se completează în mod similar cu cea depusă inițial, mai puțin rubrica nr.

8. La această rubrică antrepozitarul menționează noul termen solicitat.

O dată cu noua autorizație de antrepozit vamal se depune și cea emisă anterior.”

Referitor la stabilirea de către organele vamale a drepturilor vamale datorate de societatea contestatoare în baza prevederilor art. 95 din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României, respectiv art. 155 din Regulamentul vamal aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1114/2001, aceasta măsură nu a fost legal aplicată întrucât prin emiterea de către biroul vamal a autorizației de antrepozit vamal, respectiv a aprobării de scutire de la garantare a datoriei vamale emisă de direcția Generală a vămilor, înainte de expirarea termenului inițial acordat (31.12.2002), biroul vamal a luat act explicit de solicitarea de prelungire a antrepozitului vamal anterior termenului limită stabilit de autoritatea vamală. Mai mult, la data încheierii actelor constatatoare de către organul vamal, cu adresa scrisă societatea a solicitat prelungirea valabilității declarației vamale anexând autorizații de antrepozit vamal și aprobări de scutire de la garantare a datoriei vamale precum și situația stocului la data de 31.12.2002.

Având în vedere cele de mai sus, în speță nu au fost aplicabile prevederile art. 95 din Legea nr.141/1997 privind Codul Vamal al României, respectiv art. 155 din Regulamentul vamal aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1114/2001, contestația formulată de societate fiind admisă concomitent cu anularea actului constatator.

